

Тигъръ, дервишинъ и лѣсица.

Единъ тигъръ, като се скиталъ изъ гората, чулъ реванието на едно теле. Той билъ гладенъ, па и отдавна му се искало да си похапне и телешко месо. — Най-сетнѣ намѣрихъ, каквото търсѣхъ, — рекълъ си той. Но, когато се впуснѣлъ върху телето да го изѣде, паднѣлъ въ една примка, нарочно поставена за него. Въ примката лежалъ два дена, до като, случайно, минѣлъ покрай него единъ дервишинъ (турски калугеръ).

--- Аманъ, дервише, — викнѣлъ тигърътъ, — смили се за менъ, ела ме освободи отъ тая примка!

— Но, ти послѣ ще ме изѣдешъ, — рекълъ му дервишинътъ.

— Тебъ ли да изямъ? благодарѣтеля си? таквозъ нѣщо никоги нѣма да направѣж!

Дервишинътъ, като милостивъ чловѣкъ, склонилъ на молбата му и отворилъ примката, та пуснѣлъ тигъра.

Огладнѣлий тигъръ пристѣпилъ до него, помахалъ съ опашката си и рекълъ: „дервише, приготи се да мрешъ, защото азъ съмъ много гладенъ, та сега ще те изямъ.“

— Ахъ, неблагоприятно животно! какъ можешъ да сторишъ това беззаконие? Азъ не съмъ ли твой избавителъ? — рекълъ дервишинътъ и се растрепералъ.

— Право имашъ, съвсѣмъ право имашъ, отвърнѣлъ тигърътъ, но обичайтъ на моя родъ е да ѣдемъ чловѣци, когато намѣримъ, и азъ нѣма да те оставѣж.